

זמני שבת קודש

הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבנו תם
16:26	17:27	17:50
16:25	17:31	17:55
16:24	17:24	17:47
ח' אביב		
ירושלים		
חיפה		

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

כיבוד הורים

במשך 13 שנה, הורחק יוסף מאביו בכפיה, חי כעבד שפל ונבזה, ולמרות געגועיו לאביו - לא היתה לו היכולת לשוב לחיקו ולהסתער עליו באהבה אין קץ. אלא שהפלא ופלא, כשהנס מתרחש ואותו עבד שפל הופך למשנה למלך, כמעט עשור חולף עד שהוא עושה זאת! השולט בכיפה שכל העולם זקוק לו, שעומדים לרשותו צבאות של משרתים ועבדים, לא יוצר קשר עם אביו, לא נוסע לביקור, לא עושה כלום כדי לחדש אהבה הרושפת בלבו, במשך 9 שנים!

ועל כך זועק כל מתבונן: כיצד יתכן שכאשר התאפשר לו לשוב ולבקרו, כאשר ניתנה לו ההזדמנות לחדש אהבה מקרוב, כאשר היתה לו את היכולת לעזוב את כל עיסוקיו ולתפוס כרכרה הדורה מאוצר המלוכה עמה ישעט לאביו שבארץ כנען - הוא לא עשה זאת!

תמיהה נוקבת זו, חושפת גילוי מהדהד ודרמטי, בדברי המדרש בפרשת השבוע. בלב מלא געגועים ישב יוסף על כס המשנה למלך במצרים, שואף ונכסף, משתוקק ומתגעגע, לראות את אביו. אך הוא עשה חשבון פשוט: אם יתפוס עכשיו כרכרה ויסע לארץ כנען ויתוודע לאביו, השאלה הראשונה אותה אביו ישאל אותו היא: 'מה קרה לך? בני יקירי, מה עשו לך? איך הגעת למצרים, מה הוביל אותך לשם, מי אשם במעשה הנלוז הזה?'

יוסף ידע שלא יוכל לענות. כלומר, הוא בוודאי יכול לענות ולגלות את האמת המרה, כי אחיו ששנאו אותו רצו לרוצחו נפש, ולבסוף 'הסתפקו' במכירתו לעבד מושפל. אבל הוא לא יכול לענות תשובה כזו, כי הוא לא יכול לפגוע באחיו, הוא לא מסוגל לדבר בהם סרה, הוא לא יכול לענות תשובה שתשפיל את אחיו, זה לא יתכן!

לפיכך, העדיף יוסף להישאר במצרים, כשבלבו קרוע מהתרגשות ומשועשוע מגעגועים, נפשו נכספת וכל נימיו משתוקקים. אבל הוא לא יעלה לארץ ישראל ויפגוש שוב את אביו, כי כנראה זה יהיה כרוך בפגיעה באדם אחר, באחיו היקרים, ולמחרת הזה הוא לא מוכן, גם אם זה ידרוש ממנו להישאר מרוחק ומתגעגע לאביו עד סוף ימיו!

מצוות יראת השם

נלמד מפרשת השבוע כיצד צריך באמת להיות ירא שמיים

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש ה"שיבת אור דוד"

ברא הכי עשיר, יכול להיות חולה מתחנן לכוס מים, אין לאדם כלום. אין לו לאדם כלום משלו. גרגיר חול באוקינוס, כך כביכול היא הבריאה כולה לפני ה'.

וזה שאמרו חז"ל, בפרשתנו פרשת ויגש, כשהתגלה יוסף הצדיק לאחיו השבטים הקדושים, כשהתוודע יוסף אליהם אמר להם: "אני יוסף, העוד אבי חי?" ואומרת התורה "ולא יכלו אחיו לענות אותו כי נבהלו מפניו".

אומרים חז"ל: ויתן את קולו בבכי ולא יכלו אחיו לענות אותו אבא כהן ברדלא אמר אוי לנו מיום הדין אוי לנו מיום התוכחה יוסף קטנן של שבטים היה ולא היו יכולים לעמוד בתוכחתו הה"ד ולא יכלו אחיו לענות אותו כי נבהלו מפניו, לכשיבא הקב"ה ויוכיח כל אחד ואחד לפי מה שהוא שנאמר (תהלים ו) "אוכיחך ואערכה לעיניך" על אחת כמה וכמה.

בני עקב היו גיבורים, שתיים עשרה גיבורים עומדים מול יוסף, נבהלו ממנו, למרות שהיה הקטן שבהם. איזה פחד איום ונורא צריך להרגיש אדם שעומד מול הקב"ה, כשיעמוד בריה קלה ודלה וכלה כמוהו מול מלך חכם רם ונישא אדון עולמים! רבי חיים שמואלביץ זיע"א מעורר: איזה תוכחה היתה כאן, הלא לא אמר להם אלא "אני יוסף". אלא, שאין תוכחה גדולה ונוראה כמו להעמיד את האדם על טעותו. הרי למה מכרוהו אחיו? כי אמרו שהוא מתנכל אליהם, חולם מה שחושב ביום שרוצה להשתרר עליהם ולמלוך עליהם, ורודף אותם. והנה הם קיבלו סתירת לחי נוראה! לפתע הם ראו שהחלום היה נבואה, שיוסף צדק בכל מה שדיבר. הנה הוא לא "בעל חלומות" אלא נביא היה, עובדה, אכן השתחוו לו. הכל אמת.

ודע לך, אומר הגר"ח שמואלביץ, שלעתיד לבוא יותר מהגיהנום יהיה הצער הנורא שיתוודע לאדם לפתע שהוא חי בטעות שמונים שנה! יש גיהנום! יש גן עדן! הוא לפתע מבין שהוא זה שעבר טיפית מוח, והם, החרדים לדבר ה' ההולכים בדרך הצדיקים, הם צודקים! ואז הוא נקרע מרוב צער, וזועק אויה! זה עוד לפני הדין הנורא! רק דברים אלו לבד צריכים להכניס לנו יראת שמים בעצמות! לירא מה', מה אנו ומה חיינו.

שבת שלום ומבורך!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

כתב הרמב"ם: האל הנכבד והנורא הזה מצוה לאהבו וליראה אותו, שנאמר ואהבת את ה' אלקיך ונאמר את ה' אלקיך תירא... והיאך היא הדרך לאהבתו ויראתו? בשעה שיתבונן האדם במעשיו וברואיו הנפלאים הגדולים - מה גדלו מעשי השם! כל הגלאקסיות האדירות! כולם בחכמה עשית! כמה חכמה טמונה בכל יצירה ויצירה של הקדוש ברוך הוא! - מלאה הארץ קנייניך! טביעת האצבע של הקב"ה נמצאת בכל בריאה ובריאה, מיליאדי יצורים ואין בהם מתום, אין בהם פגם, מושלמים כ"כ! - ויראה מהן חכמתו שאין לה ערך ולא קץ, מיד הוא אוהב ומשבח ומפאר ומתאוה תאוה גדולה לידע השם הגדול!

הרי אם נכיר אדם שייצר מחשב על, תוכנה מופלאה, נאהב נעריך אותו, אם מזה מתפעלים להבדיל אלף אלפי הבדלות כמה צריך להתפעל מהקדוש ברוך הוא, אשר רקיעי רום יצר במבטא והארץ יסדה על בלימה, הקל הגדול הגבור והנורא שמלאכי מעלה לרוב השגתם זוחלים ומזיעים נחלים מרוב אימה כמו שאמר דוד 'צמאה נפשי לאלקים לאל חי'. ובשעה שמתבונן בזה האדם, הוא מתפעל וחושב לעצמו: איזה אבא גדול יש לי! בהתלהבות ואהבה ושמחה צריך הוא להיות מאושר על שזכה להיות עבד למלכו של עולם, אשר עבד מלך מלך! יתפאר בו וחפץ בו!! אדם אומר לקב"ה אני רוצה להתקרב אליך, להיות עבד שלך, איזה כבוד ויקר וגדולה זה להיות עבד לבוורא כל העולמים ויוצר כל היצורים!

ממשיך הרמב"ם: וכשמחשב בדברים האלו עצמן מיד הוא נרתע לאחוריו ויפחד ויודע שהוא בריה קטנה שפלה אפלה עומדת בדעת קלה מעוטה לפני תמים דעות כמו שאמר דוד 'כי אראה שמיך מעשה אצבעותיך מה אנוש כי תזכרני'. כמו שאמרנו כמה אדם הוא קטן וחסר אונים וחדל ישע. ארץ ישראל על המפה בקושי רואים אותה, הערים ירושלים חיפה ות"א בכלל לא נראים על המפה, ורחוב בתל אביב אין לו מקום בכלל במפה, ואדם? מאן דכר שמייה. וזה ביחס לכדור הארץ... ועוד יש גלאקסיות אדירות הרחוקות שנות אור זה מזו, מהירות האור היא שלוש מאות אלף ק"מ לשניה, כמה זה שנות אור... וגרגיר החול הולך ברחוב, רוצה לחזור בתשובה, הוא פוחד מה יגיד לו הגרגיר חול השני... דוד המלך אומר 'כי אראה שמיך מעשה אצבעותיך! אדם הכי חזק הכי

* ניתן להקדיש לע"נ, לרפואה או להצלה

חובת צדקה שותף ביטוחי חרקים?

בתרומה של 100 ש"ח אתם שותפים בהפצת אלפי עלוני 'אור הפרשה' בכל רחבי הארץ

להצטרפות חייגו: 03-61-50-203

סיפור לשבת

הרב אשר קובלסקי

מחבוא בתוך התנור

הכפור הרוסי הנורא וההנדע, לא נטה חסד בימי החורף הקרים, ובעיקר – בלילות הקפואים... כל יושבי הערים והעיירות ברוסיה ובפרבריה נסו לבתיהם המוסקים, וחסרי הבית נמלטו על נפשם אל בית הכנסת שבעיר, שם, מאחורי התנור הגדול, היה חם ונעים גם בשעות הלילה המאוחרות...

גם בעיירה ברנוביץ' הקטנה, בבית הכנסת המרכזי, היה תנור שכזה. תנור אבן ענקי, לתוכו הושלכו מדי כמה שעות גזירי עץ יבשים, שבערו באש מתלקחת שהפיצה חום בבית הכנסת כולו. תפקיד השמש היה להעמיס אותו בעצים מדי לילה – לפנות בוקר, כדי שהתנור ישמור על חום גבוה, ובית הכנסת יהיה חם ונעים כבר משעות הבוקר המוקדמות.

אמנם, הסקת התנור היתה מתפקידו של השמש, אלא שזה התרשל לא מעט פעמים במלאכתו, ערבה עליו שנתו בלילה, והוא התעצל לקום לעשות את תפקידו נאמנה. לשמחתו הרבה, למרות התרשלותו הנפשית, מדי בוקר בבוקרו היה בית הכנסת חם ונעים, והתנור מוסק בעצים בוערים. השמש הסיק כי הקבצנים הישנים מאחורי התנור הם שמעמיסים אותו בעצים, והוא שמח על שמלאכתו נעשית בידי אחרים, ולא נודע סוד התרשלותו באחד מתפקידיו הבערים תרתי משמע...

והי בלילה אחז, שנת השמש נדדה ממנו, והוא החליט שהלילה יעשה את מלאכתו נאמנה ולא יסמוך כי התנור יוסק מעצמו. בצעדים כבדים ועייפים הגיע לבית הכנסת, וכמה שמח לראות כי מישוה עומד שם על יד התנור, ומשליך עצים פנימה במסירות. 'שלום לך!' - זעק לעברו השמש, 'פה אתה עושה!' - 'החמיא' לאלמוני שמסיק את התנור...

אלא שאותו אלמוני לא הגיב לברכה, ואף לא הסיט את ראשו לעברו. השמש ראה בכך פגיעה במעמדו, איך יתכן שקבצן הישן בירכתי בית הכנסת לא יברך אותו לשלום עם שחר? וכי כך נאה וכך יאה? לפיכך, שב השמש וקרא לעברו: 'בוקר טוב, תסתובב אליי בבקשה!' - פקד על ה'קבצן', שלא התייחס והמשיך

במלאכת הסקת התנור...

חרונו של השמש הלך ועלה. הוא ניגש אל מאחורי התנור, וגער בקבצן המסתורי: 'מדוע אינך עונה לי? אני השמש כאן, ואתה מחוייב בכבודי!' - שב השמש וקבע, מעניק דחיפה הגונה לקבצן שסירב להסתובב לכיוונו ורק נכנס עוד יותר לעומק התנור פנימה...

התנהגותו זו של ה'קבצן', הגבירה עוד יותר את כעסו של השמש, והוא העניק לו בעיטה הגונה, דחיפה של ממש אל תוך התנור הלוהט. לתומו חשב כי זה מה שינצח את הקבצן המתעקש לא להכיר בשמש ובמעלתו, אך ה'קבצן' היה עקשן עוד יותר - הוא נדחף אל תוך התנור, שולי בגדיו כבר החלו להיתפס בגחלים, הוא השתעל עמוקות מהפיח ומהעשן, אך לא הסתובב לאחור!

כשראה השמש כי עד כדי כך מתבייש ממנו ה'קבצן' האלמוני, הסתובב לאחור והלך ליתר מלאכותיו, לאסוף את הספרים ולסדר את הספסלים. רק אז, בשקט בשקט, חמק ה'קבצן' המסתורי מהתנור הבעור ומבית הכנסת, ואץ רץ לביתו להשיב את נפשו...

שעה קלה אחר כך, נראתה בפתח בית הכנסת דמותו ההדורה של רב העיירה, הגאון רבי ישראל יעקב לובצ'נסקי זצ"ל, אלא שפנים חדשות באו לכאן... חצי מזקנו של הרב אבד ואיננו, וגם חליפתו הרגילה איננה, הוא לבוש איזו חליפה ישנה ומרופטת. לאחר התפילה הוא מברך בפנים מאירות את השמש והמתפללים בבוקר טוב חייכני, כאילו לא קרה דבר...

ואיש לא עמד על סוד פתרון התעלומה - מי הוא זה ה'קבצן' האלמוני, שהסיק את התנור מדי לילה במקום השמש... ואיש לא ידע מה פשר סירובו של 'קבצן' זה להסיט את ראשו לאחור ולהיענות לקריאות השמש... ואיש גם לא הבין את הופעתו המשונה משהו של הרב באותו יום, כשפניו שרופות קמעא, זקנו איבד מחצית מגודלו, והאיצטלא דרבנן שלו איננה...

רק שנים אחר כך, גילו בני משפחת הרב את הסוד: תקופה ארוכה היה אביהם משכים קום באישון ליל, וממהר לבית הכנסת לעשות את תפקיד השמש ולהסיק את התנור, כדי שאיש ממתפללי בית הכנסת לא יפגע בשמש על התרשלותו. גם באותו בוקר נהג כך, אלא שבבוא השמש, רגע לפני שגילה מיהו המסיק המסתורי - הבין הרב כי אם יסובב פניו לאחור יפגע השמש עד עמקי נשמתו, כשיבין כי מי שמסיק את התנור במקומו מדי לילה הוא הרב בכבודו ובעצמו!

העדיף הרב להעמיק אל תוך התנור הבעור, פניו נכוו, זקנו נחתך, הגחלים כבר נצמדו לשולי חליפתו. אך הוא לא היסב ראשו לאחור ולא נענה לקריאת השמש - כי עדיף וכדאי ומשתלם לו סבלו האישי, החום שבתנור והגחלים המלחשות תחת רגליו, ובלבד שהשמש לא ייפגע, שלא יבחין כי הוא הרב וידאב לבו!

כי לכולנו יש רגעי התמודדות, כשהפגיעה כבר כמעט יוצאת לנו מהפה, כשבמילה אחת נוכל להעמיד את פלוני על מקומו הראוי לו, כשבתנועה אחת נבטא היטב את הפגיעה בזולתנו. אך דווקא ברגעים הללו חשוב לראות את דמותו הקורנת של הרב בתוך האש היוקדת בברנוביץ', כשהוא מעדיף להיכוות ולהיכנס פנימה, ובלבד שלא לפגוע בזולת, ובלבד לשמור על כבוד הזולת במקסימום!

זהו המסר העולה מסיפור זה, המופיע בספר 'מורשת אבות': 'נוח לו לאדם שישליך עצמו לכבשן האש, ואל ילבין פני חברו ברבים!' - כי הפגיעה בזולת חמורה הרבה יותר מאש, ואילו השמירה על כבודו בכל מחיר - היא המפתח לחיים טובים ומאירים, שמחים ומאושרים, אפופי מילים טובות ונעימות!

"חצי מזקנו של הרב אבד ואיננו, וגם חליפתו הרגילה איננה, הוא לבוש איזו חליפה ישנה ומרופטת..."

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב אשר קובלסקי
נכנסו לאתרנו: Rabenu.com

רוצים לחוות שבת מיוחדת של כעם בחיים?

ישיבת אור דוד מזמינה אתכם להצטרף לשבת מלאה רוחניות עם הרה"ג דניאל זר ובחורי הישיבה

ארוחות שף • תפילות מרוממות • חדרי ממוזגים

לפרטים נוספים חייגו

03-570-12-12

* מתאים לבחורים בגילאי 16-23

צום עשרה בטבת

בזמן בית המקדש הראשון בעשרה בטבת התחיל מצור על העיר ירושלים, והיה המצור קשה מאוד על העיר, ובעקבות המצור מתו הרבה אנשים בגלל הרעב הקשה שהיה בירושלים, וכיוון שראשית הפורענות של חורבן בית המקדש הראשון היה בעשרה בטבת שאז התחיל המצור על ירושלים, חכמים תיקנו לצום זכר לחורבן בית המקדש, וכל איש ואישה חייבים לצום ואסור לפרוץ גדל.

א. השנה יחול הצום ביום שלישי, ותחילת הצום הוא מזמן עלות השחר (5:41) עד צאת הכוכבים (17:15), והאיסור הוא לאכול ולשתות, אבל שאר העניינים שבתשעה באב, מותרים בצום זה כגון נעילת הסנדל, סיכה, וכן מעיקר הדין מותר להתקלח במים חמים ביום הצום אבל המחמיר תבוא עליה ברכה.

ב. אם הלך לישון בלילה (שלפני התענית) וקם משנתו באמצע הלילה אסור לו לאכול ולשתות אפילו שעדיין לא התחיל הצום, כיוון שהלך לישון הסתחף מן האכילה והשתיה ונחשב כאילו נכנס לתענית, ולכן אם רוצה לאכול ולשתות לפני עלות השחר צריך לעשות תנאי לפני שהולך לישון שכוונתו לקום במהלך הלילה לאכול ולשתות, ואם שכח ולא עשה תנאי וקם לפני עלות השחר אסור לאכול ולשתות. אולם אם מרגיש צימאון יש לו על מי שישמוך לשתות בלבד, ובפרט אם רגיל לקום ולשתות במהלך הלילה.

ג. מן הנכון שלא לשטוף את הפה ביום הצום, אולם בפחות מרביעית במקום צורך מותר, ויהיה שלא יבלע את המים, ולכן מי שקשה לו בבוקר שהוא קם משנתו לא לצחצח שיניים ביום התענית או מי שיש לו ריח רע מפיו מותר לו לצחצח שיניים או לשטוף את פיו וכמובן שיהיה שלא יבלע את המים ויכניס לפיו פחות מרביעית (81 גרס).

ד. מי שכח ובירך על מאכל או על משקה ביום התענית ולפני שטעם נזכר שהיום יום צום יטעם כל שהוא מן המאכל או מהמשקה כדי שברכתו לא תהיה לבטלה, משום שברכה לבטלה לדעת מרן השולחן ערוך זה איסור דאורייתא ואיסור אכילה ביום התענית הוא מדברנן, ואע"פ שיש אומרים שחובב התענית הוא מדברי קבלה מכל מקום זה בוודאי אינו חובב מדאורייתא, ופשוט שאחר שטעם אסור לו להמשיך לאכול או לשתות וצריך להמשיך ולהתענות.

ה. חולה שצריך לאכול מחמת בריאותו, אם אכל ככותבת הגסה אינו יכול לומר "עננו" בתפילתו, אולם חולה שאכל בכוונה כל פעם פחות מהשיעור, יוכל לומר "עננו" בתפילתו.

ו. קטנים פטורים מכל הצומות ואינם צריכים אפילו לעשות תענית שעות, ואפילו אם הגיעו לגיל חינוך ויש להם דעת להתאבל על החורבן אין להם להתענות, ואפילו אם הקטנים רוצים להחמיר על עצמם ולהתענות אין שומעין להם, ומותר להם לאכול כל מה שרוצים, כיוון שתעניות אלו מדברנן והם זכר לחורבן בית המקדש ואנו מצפים שיבנה בית המקדש לכך אין מקום לחנך את הקטנים שיתענו.

ז. מעוברות ומניקות פטורות מהצום, ואינן רשאיות להחמיר על עצמם ולצום, וראוי שלא יאכלו מעדנים וכדומה אלא יאכלו רק לצורך קיום האשה והתינוק, ומותרות לאכול המעוברות והמניקות אפילו בשעות הבוקר.

עם עיקש תתפתל... מסיבה זו, יש מקרים שבהם כדי לעזור לאדם להסיח את הדעת ממצחבה מסוימת המעוררת בו חרדה, נחוץ להתחכם ולצוות עליו דווקא שלא להסיח את הדעת מן המצחבה הזו, כלומר כדי לעזור לו שלא לחשוב על משהו, הולכים בכיוון ההפוך ומכניסים אותו באופן שיטתי למלחמה שמטרתה - כן לחשוב, וכאשר הוא ייכשל הוא יינצל מבעייתו. להמחשת הרעיון נביא את בעייתם של אלו שאינם מצליחים להירדם בלילות, והם שוכבים במיטתם במשך שעות ארוכות בלי יכולת להירדם. משעות אחר הצהריים, או אף קודם לכן, הם כבר מתוחים ולחוצים מן המצחבה שבליילה לא יצליחו להירדם, וכצפוי, 'אשר יגורתי יבא לי', הם אכן אינם מצליחים להירדם.

ההסבר לבעייתם הוא, שכולנו יכולים לשקוע בשינה ולהירדם רק על ידי שאנו מסיחים את הדעת ולא חושבים על כלום, עד שמחשבותינו מתערפלות ואנו "ממריאים" ונעלמים. איש אינו יכול להיזכר באותו רגע שבו הוא נרדם, מכיוון שעצם התהליך נעשה על ידי הסחת הדעת וחוסר מחשבה. לעומת זאת, מי שמתוח ודורך ומנסה כל הזמן לבדוק אם הוא מצליח להירדם או לא, המתח הרב שבו הוא נתון, הריכוז המוחשבי הגבוה והערגות שלו, דווקא הם המונעים ממנו לשקוע בשינה ומחבלים בכול סיכוי שהוא יירדם.

אי לכך, אחת הדרכים המועילות לגאול אותם מצרתם (מלבד כדורי שינה, שמאוד לא מומלצים בהיותם ממכרים) היא להביאם לידי כך שלא יהיה אכפת להם שלא להירדם. 'הפוך על הפוך' ממש. הדברים עשויים להיות מסובכים מאוד, ויש צורך בתחכום וביצירתיות רבה כדי למצוא את הדרך להוציא אדם מציפורני מחשבות מטרידות.

למאמרים נוספים של הרב אהרן פרידמן
נכנסו לאתרנו: Rabenu.com

ובנותינו, הורסים משפחות, מנתקים יהודים טובים ממורשת היהדות ועוקרים אותם לגמרי מכל רגש של קדשה.

החמר בימינו משרדג באפן שהוא כים סוחף שאין לו סוף, המותרות והתענוגים, המצויים בימינו "משגעים" את מחותיהם של בני אדם לרדף אחריהם, לסלק ישן מפני חדש, להתחדש ולהתחדש בלי סוף...

השקר והמינות סובב אותנו מכל כוון, "מלכות של מינות", ממשלה מורדת בה', מגבה את הדריסה והרמיסה של כל התורה כלה, מבססת על שופטים ושוטרים בחקי הגויים המרמים יד בתורת משה.

זה מה שגורם לעולם של פשע, תאווה, פריצות, חצפה, קנאה, חמדה, תחרות, שנאה, לשון הרע, גזל, שקר ועוד.

ובנוסף על כל העמס שנחת עלינו שהזכרנו חלק ממנו, עוד נפשתינו חלושות, דלונו מאד, הננו חלושי דורות מכל הדורות שקדמו לנו מבחינת חזק הנפש ויציבותה.

ולכן מה העצה היחידה בימינו, מסימת המשנה בסוטה:

"אין לנו על מי להשען אלא על אבינו שבשמים!"

במשפט זה גופא מעצימה המשנה את אסון דורנו בעוד חסר גדול, והוא שלא יהא על מי להשען, דור יתום, אין מנהיג, אין מורה דרך, הבלבול והספקות יהיו מנת חלקם של רבים, חלישות הדעת, יאוש, חסר עקביות, ואין עצה ואין תבונה, והפתרון היחיד הוא לגשת ישירות לבורא ולהשען עליו.

כך שהדרך היחידה להצלתנו בזמן הזה, הוא רק לפנות לאבינו שבשמים ולהשען עליו, דהינו מדת הבטחון שפרשו להשען על ה' בכל זמן ובכל מצב.

למאמרים נוספים של הרב ישראל לוגסי
נכנסו לאתרנו: Rabenu.com

מדריך לחיים הרב אהרן פרידמן

התמודדות עם מחשבות

את היסוד הזה בטבע האנושי, חיוני להבין גם בבואנו להתמודד עם מחשבות זרות שאנו חייבים להסיח את הדעת מהן. עד גבול מסוים נוכל להסיח את הדעת ממצחבה שאינה רצויה, אם נרצה לעשות כן, אבל מעבר לגבול מסוים של הרצון להסיח את הדעת, במיוחד כאשר ננסה לעשות זאת מתוך רמה גבוהה של לחץ, מתח וחרדה, ככל שנרצה יותר לגרש את המחשבה מאתנו כך נגרום שהיא דווקא תדבק בנו יותר זה אבסורד (חוסר היגיון) ממש, אבל זאת המציאות. בגלל רגישות הנושא לא נוכל להרחיב ולהשתמש בסיפורים כדי להמחיש את הרעיון, אבל די אם נקבע בצורה חד-משמעית: כדי שמחשבות זרות לא יטרידו אותנו, עלינו להקפיד שלא לעשות מהן עסק גדול.

מי שניגש להתמודד עם מחשבה זרה באמירת 'לשם יחוד' ובהכנה רבה, דווקא הגישה שלו תקרב את המחשבות הלא טובות ותכניסן לראשו, והוא יתקשה להיפטר מהן. ואולי גם זו הכוונה במה שכתב בעל 'חובת הלבבות' בהקדמה לספרו: וזכרתי דברי האומר: מן הזהירות שלא תרבה להיזהר כי מעבר לגבול מסוים, ככל שמנסים יותר להיזהר, מגדילים את הסיכויים להיכשל, ולמרבה האבסורד, דווקא הזהירות המופלגת תהיה אחראית לכך.

אמונה ובטחון הרב ישראל לוגסי

למה צריך בטחון בה'?

בימינו ובמצבנו - מבלעדי הבטחון בה' אנו מגדרים בגדר "חולה שיש בו סכנה" ואם תאמר אם כן לשם מה לעסק בנושא שכל כך קשה לרכשו? התשובה היא: לסים את כל הש"ס או שלא לסימו - לא לכל אחד יש בזה משום פקוח נפש. אולם מבלי מדת הבטחון - לכל אדם באשר הוא יש בה משום "פקוח נפש", ולא אסתיג מלומר שבימינו יש בזה אף משום "אבוד עצמו לדעת"!!!

ההתמודדיות של "עקבתא דמשיחא" מנבאים לנו מהנביאים, ומהתנאים והאמוראים - שיהיו קשות ומסככות, "אין לך יום שאין קללתו מרבה משל חברו", "צרות אחרונות משכחות את הראשונות", "חצפא יסגי", "בן קם באביו, בת באמה, כלה בחמותה", "היקר יאמר", "יראי ה' ימאסו" ועוד.

רואים אנו היום את ההתמודדיות הקשות בכל תחום ממש, אם זה שדוכים מעכבים, שלום בית לקוי, גרושין, עני חובות, תרבות רעה בתוך ביתו של אדם, נושרים ונושרות, חלי גוף, חלי נפש מגונים כדכאונות, חרדות, דאגות, מתחים, כפיתיות, ועוד.

הטכנולוגיה המפתחת בימינו מנצלת לרע שלא היה כמוהו מימות עולם, ישנם כלי משחית (איפון אינטרנט ועוד) המפילים חללים יום יום, הורסים את בנינו

רגע חושבים

הרב יהודה שמעוני

3 עקרונות לנישואין מוצלחים

אותו חידוש.

חשבתם על פסוק? בואו נראה מה ענו התנאים הקדושים: בן זומא אומר "שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד". בן ננס אומר "ואהבת לרעך כמוך". שמעון בן פזי אומר "את הכבש האחד תעשה בבוקר ואת הכבש השני תעשה בין הערביים".

את דעתו של בן זומא, ברור שאפשר להבין. שמע ישראל – הפסוק שמבטא את המלכת מלכותו, הנאמר שלוש פעמים ביום, ושאינו שואף כל יהודי להיפרד מהעולם הזה, ברור שיחשב לפסוק מרכזי בתורה.

גם על שיטתו של בן ננס המביא את ואהבת לרעך כמוך, גדלנו כולנו שזהו כלל גדול בתורה.

אבל מה כל כך מיוחד בפסוק של שמעון בן פזי – את הכבש האחד תעשה בבוקר ואת הכבש השני תעשה בין הערביים???

מסיים המדרש: "והלכה כבן פזי"!!!

לא אמונה. לא אהבה. לשחוט כבשים.

ישנם קרבנות רבים: קרבן תודה המובא ברגשי תודה עמוקים לבורא, קרבן חגיגה בעת שמחה, קרבן שלמים העושה שלום, קרבן נדבה, חטאת ועוד. אבל יש קרבן אחד, המובא ללא טקס מיוחד, ללא סיבה מרגשת וללא רעש גדול – **קרבן התמיד**. מה יש בו? **התמדה! את הכבש האחד תעשה בבוקר ואת הכבש השני תעשה בין הערביים**. ככה פשוט, כל בוקר וכל ערב. קבוע.

הכלל הגדול ביותר שאפשר ללמוד מתורתנו הוא: סוד ההתמדה. כל יום להניח תפילין. כל יום להתפלל. על כל מאכל לברך. כל שבעה ימים שבת. מחזוריות קבועה של מצוות והנהגות לכל החיים ולכל לוח השנה היהודי.

הרב יהודה שמעוני מגיד שיעור בישיבת אור דוד
להוצאות נוספות כנסו: Rabenu.com

מה משך אתכם לקרוא את המאמר? מה קרץ בכותרת?

הבטחה!

הבטחה קלה!!

רק תיישמו את שלוש העקרונות והדרך לנישואין מאושרים מחכה לכם בפינה.

מארק טוויין, סופר אמריקני מפורסם, בעל חוש הומור מיוחד אמר פעם את אחד המשפטים השנונים ביותר: "הדבר הכי קל שעשיתי בחיי, היה להפסיק לעשן. **רק החודש עשיתי זאת עשרות פעמים...**"

כולנו יודעים עד כמה קשה לשנות הרגלים. עד כמה זה כמעט בלתי אפשרי,

ומהסיבה הזאת דווקא, חברות מסחריות רבות פונות לכמיהה המפתה הזאת ומציעות הצעות קוסמות, ובעיקר מציעות הצעות קלות: "תאכל רגיל ותרד במשקל עם כדורי הפלא", "6 שלבים לחיים מאושרים", "תוך חודשיים וחצי תהיו עשירים", או "ההרצאה שתזניק אותך להצלחה".

כל המסרים הללו מניפולטיביים. הם מפתים אותנו באמצעות הדברים שאנו חושקים בהם, עם הבטחה קלה! תשימו לב, שמי שהכי מושפע מההבטחות האלה, הם מי שהכי יקשה לו להגיע למטרות הנ"ל. מי שמנהל אורח חיים בריא, מקפיד לאכול אוכל מאוזן ושומר על כושר, אינו מגיב בהתרגשות ל"חמישה צעדים קלים להורדת משקל". דווקא אלה שלא חיים את אורח החיים הזה, הם אלה שהכי נוחים להתרשם. ואנשים כאלה ינסו דיאטה אחרי דיאטה, בדרך כלל ללא תוצאות או אפילו תוצאות הפוכות...

אז מה חסר בהבטחות האלה?

בהקדמה לספר "עין יעקב" שחיבר הרב יעקב בן חביב, מגדולי חכמי ספרד לפני כ- 550 שנה, מביא הרב מדרש ששואל שאלה מעניינת: **מהו הפסוק החשוב ביותר בתורה?** תעצרו רגע, ותנסו לחשוב על תשובה. כשרוצים להבין עד כמה החידוש שלפנינו גדול, יש להתבונן מה הבנו לפני

תיקון הנפטרים

הידוע שכתב רבי יהודה פתיה

עושה נחת רוח גדול לנפטר

ומצילו מן הדין.

בכח התיקון לתקן את נשמת הנפטר,

להוציאו מייסוריו ולהעלותו לגן עדן.

וחשוב מאוד שכל אחד יעשה את התיקון לקרוביו

וזוה חסד של אמת ובזכות זו הנפטר יתפלל עליו בשמים וימליץ יושר עליו.

למסירת שמות ניתן להתקשר למשרדי הישיבה 03-570-12-12